

OVIDIU EFTIMIE

■ BACALAUREAT

NEMIRA

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	5
1. Simulare.....	7
2. Română – Oral	17
3. Română – Scris.....	41
4. Proba la limba maternă	65
5. Matematică	87
6. Probă la alegere: fizică, chimie, istorie	111
7. Probă la alegere: sport	137

1

SIMULARE

1.

Municipiul Cornești a fost considerat, încă din perioada medievală, unul dintre cele mai frumoase târgușoare din sudul României. Acesta a reprezentat, de-a lungul veacurilor, un important și înfloritor nod de comunicații și târgovie din zonă. Datorită poziției geografice privilegiate, la intersecția drumurilor ce leagă Occidentul și Nordul de Orient, el a permis, în decursul vremurilor, dezvoltarea multor activități economice și culturale. Călătorii medievale care au trecut pe-aici au avut numai cuvinte de laudă despre frumusețea locurilor, iar contemporanii noștri așijderea. Poate de aceea Corneștiul

Respect pentru oameni și cărți

mai este cunoscut și ca Slobozia Vestului, oraș cu care, de altfel, este înfrățit încă din 1987.

Amplasarea sa geografică, la doar o sută de kilometri de capitală și de Dunăre, îl face să fie foarte bine poziționat din punct de vedere geopolitic. Relieful este unul variat, constând în câmpie, mlaștină, un râu și un deal pe care s-a construit Catedrala Ortodoxă Sf. Arhanghel Raul, cea mai înaltă clădire din oraș, cu excepția turnului fabricii de ciment. Fabrica, închisă în zilele noastre, a reprezentat cel mai mare angajator în zonă vreme de aproape jumătate de secol, până la finalul mileniului al doilea.

Construcția ei a început în anii '50 ai secolului XX, când întreaga omenire era cuprinsă de febra spațiului cosmic. Ca toate țările civilizate, și România a avut un program spațial, iar liderii politici ai acelor vremuri au considerat că țara trebuie să fie independentă pe toate planurile, inclusiv pe cel al explorării spațiale. Astfel, prin Rezoluția nr. 54 din 1956 a Cabinetului de Miniștri, s-a luat decizia construirii unui cosmodrom la Cornești, de unde să poată decola viitoarele rachete spațiale românești. Cosmodromul nu e o construcție facilă și nici ieftină, nu e ca și cum ai construi un aeroport. Având în vedere cantitatea de material necesară pentru lucrare, primul pas a fost înființarea unei fabrici de ciment, pentru a economisi din costurile cu transportul materialelor. Construcția a durat doi ani și, imediat după inaugurare, fabrica a început să producă sute de tone de ciment pe zi. Între timp, prioritățile statului se schimbaseră, programul de urbanizare se accelerase, iar zeci de orașe vecine aveau nevoie de ciment

pentru miile de blocuri ce urmau a fi construite. Până în 1982, fabrica a produs ciment pentru lucrări de infrastructură sau edilitare și, când a venit vremea ca, în sfârșit, să înceapă construcția cosmodromului, țara a intrat în recesiune. Fondurile alocate au fost extrem de puține – de exemplu, întregul buget pe 1984 a fost cheltuit pentru o tabără de futurologie susținută de Alexandru Mironov. Proiectul a fost pus în *stand-by*, iar schimbarea de regim din 1989 nu a adus nimic bun.

În 2000, fabrica s-a închis definitiv după ce au fost disponibilizați ultimii trei angajați, directorul și doi paznici. Statutul ei oficial este, în zilele noastre, „în conservare“, ceea ce înseamnă că nu poate fi nici măcar dărâmată. Din fericire, fabrica se află la doi kilometri de oraș, deși, între timp, de-a lungul drumului, s-au construit numeroase locuințe care, tehnic, nu fac parte din oraș, pentru că, practic, sunt construite ilegal de țigani. În această după-amiază de 13 septembrie 2010, drumul este aproape pustiu. Dacă ne uităm cu atenție în depărtare, se vede venind cu viteză un Logan MCV de poliție cu girofarul clipind nebunește și sirena dată la maximum. Dar nu asta e partea interesantă. Partea interesantă este că în spatele Loganului plutește amenințător una dintre cele mai urâte nave spațiale văzute vreodată pe această planetă.

Plutește este mult spus, mai degrabă urmărește cu furie mica mașinărie care se ambalează la maximum și trage fără milă cu fascicule laser după ea. Șoferul pare unul dibaci, care reușește să evite la milimetru orice foc, dar e destul de clar că această situație nu va dura mult. Unul dintre focuri lovește capota, trecând ca prin unt prin farul din dreapta și topind o

Respect pentru oameni și cărți

parte din mască. Peste sirenă și uruitul mașinii se aude un „Paștele mă-sii“ bubuitor, dar mașina nu se oprește, ba chiar reușește cumva să meargă și mai repede.

||

– Deschide torpedoul! urlă, din nou, subinspectorul Petre Popescu către colegul său din mașină.

Acesta, un tip negricios, transpirat, vizibil speriat, încearcă să deschidă torpedoul printre smuciturile mașinii. Amândoi sunt plini de sânge.

– Spuneai că nu au ce să ne facă, spuneai că are scut!

– Are scut, normal că are scut, dar nu cred că a fost proiectat pentru așa ceva. Când le-au cumpărat, nu au luat în calcul chiar o bătălie cu o navă spațială. Plus că n-am reușit să-i dau drumul, mă grăbeam, dacă n-ai observat, strigă Popescu, încercând să evite încă un fascicol laser.

Loganul fusese achiziționat de Ministerul de Interne în 2008, într-un lot mai mare, și costase aproape 70 000 de euro, de șase ori mai mult decât unul obișnuit, pentru că avea și aparat de detecție radar pe el, pentru a-i prinde pe șoferii vitezomani. Sau, cel puțin, asta era explicația pentru civili. Explicația reală, pe care o cunoșteau doar câțiva oameni din minister și care era îngropată în arhivă cu zeci de coperte de SECRET pe ea, e că aparatul radar mai putea asigura și un scut deflector de 2 500 MW. Asta pentru că ministerul decisese să se înarmeze

Respect pentru oameni și cărți

serios pentru a putea preveni diverse pericole de tip PSI, care nu puteau fi abordate cu arme simple și adunare de suspecți. Decizia fusese luată încă din 2003, când o creatură multidimensională fusese omorâtă în cartierul Pantelimon din București și toți factorii de decizie din Consiliul Suprem de Apărare al Țării (CSAT) au conștientizat că pericolele care amenință patria nu sunt doar cele simple, militare, ci și unele mult mai complexe și mai greu de gestionat, cum ar fi cele pandimensionale, multidimensionale sau chiar de origine extraterestră. Loganurile cu radar ar fi acoperirea perfectă, pentru că ele efectuează misiuni de supraveghere pe tot teritoriul țării și se pot deplasa relativ rapid dintr-o parte într-alta. Altfel, mașina nu avea alte arme, scopul ei fiind doar de recunoaștere și amendă, nu de luptă. Informațiile cu privire la costurile de achiziție au ajuns la publicul larg, cei din CSAT s-au felicitat între ei că au ajuns doar astea, iar Ministerul de Interne a preferat să admită tacit că au furat banii decât să alarmeze populația civilă cu privire la scopul real al mașinilor.

În afară de scut deflector, radar și aer condiționat, mașina nu avea dotări suplimentare, fiind la fel de rapidă ca orice alt Logan MCV, cu singura diferență că, odată activat scutul, frecarea cu aerul se reducea simțitor, ceea ce însemna un consum redus de motorină – o economie importantă pentru un minister și-așa subfinanțat –, precum și o viteză mai mare. Mulți polițiști de circulație preferau să meargă cu scutul pornit prin țară, cu excepția celor care fumau, întrucât scutul, care proteja excelent împotriva proiectilelor fizice sau energetice, nu lăsa

Respect pentru oameni și cărți

fumul să iasă, iar după două-trei țigări începea să miroasă urât în mașină și în jurul ei.

– Ai o armă aici? Întrebă negriciosul, căutând la întâmplare prin torpedou.

– N-am nicio armă, nu umblu cu așa ceva!

– Și-atunci ce vrei să-ți dau?

– Vezi că e o sticlă de whisky, dă-o pe-aia.

Negriciosul abordă pentru o fracțiune de secundă o față iritată, până atinse sticla, și apoi o dădu subinspectorului Popescu, așteptând o minune din partea lui și întrebându-se oare ce soluție surprinzătoare ar putea avea acesta cu sticla, pentru a ieși din situația disperată în care se aflau.

– Nu așa, desfă-o, ai impresia că am trei mâini?

Odată desfăcută, Popescu o înfășcă și trase un gât cu sete.

– Asta-i soluția ta, gabore, să bei? La ce ne ajută asta?

– M-ajută pe mine să mă concentrez. Și să-mi stăpânesc un pic frica.

– Ți-e frică?

Popescu se uită blajin la el vreme de o secundă ce păru ore întregi.

– Normal că mi-e frică! Frica este la fel de naturală la oameni cât e respirația. Frica ne-a adus unde suntem, stăpânii planetei, din niște maimuțe puse pe scandal.

Viră brusc, mișcare ce-l lipi aproape pe negricios de geamul lateral, evitând un fascicul laser. Coborî într-o treaptă inferioară, își înfipse piciorul în accelerație, ascultând satisfăcut răgetul motorului, și mai trase un gât din sticla pe care acum o ținea între picioare.

Respect pentru oameni și cărți

– Frica este motorul civilizației. Frica este prietenul nostru bun care ne-a urmărit în toată istoria. Am fost fraieri să încercăm să scăpăm de ea. Să facem rugăciuni, să înșirăm litanii împotriva ei. Să ne ascundem de ea după ziduri, în spatele ușilor de fier, a geamurilor incasabile, mințindu-ne că nu ne va ajunge niciodată. Am uitat că frica este principalul nostru aliat. Când suntem speriați, corpul și mintea funcționează la potențialul maxim. Adrenalina ni se scurge în sânge, suntem mai rapizi, mai puternici, mai necruțători! Suntem prădătorul care a cucerit mediul. N-ar trebui să fugim de frică, ar trebui s-o îmbrățișăm, să fim una cu ea. S-o stăpânim și să călărim pe ea ca pe vârful valului taifunului.

– Și stăpânirea fricii se face cu băutură?

Popescu se uită urât la el, dar zâmbi.

– N-am timp să fac meditație zen zece ani și alte lucruri de-astea. În lipsă de altceva, o sticlă de whisky e suficientă, cel puțin pentru câteva minute. Ia zi, țigane, ți-e frică?

Ramon Miguel de Prada Căldărar, colegul de mașină al sub-inspectorului Popescu, se enervă brusc.

– Țigan e mă-ta!

|||

Mașina lui puternică și viră pe o străduță laterală.

– Mergem la tac-tu, îl informă Popescu pe Ramon Miguel.

– Ești nebun? Vrei să-l omori și pe al bătrân?

Respect pentru oameni și cărți

– Doar el mai are bucați din nava ailaltă, asta ne-ar putea ajuta.

– N-are cum, e probabil mort de beat la ora asta, strigă și țiganul, uitându-se semnificativ la sticla dintre picioarele subinspectorului.

– Paștele mă-sii! spuse printre dinți Popescu și frână brusc.

Opri motorul și așteptă, tresărind la fiecare foc al navei de deasupra, ascultând atent.

– Ce aștepți, să ne omoare?

– Taci, mă, număr!

– Ce numeri?

– Timpul dintre focuri. Are un ritm.

Un alt foc zgudui mașina.

– Acum! strigă Popescu și ieși fugind spre portbagaj. Deschise ușa din spate și începu să cotrobăie febril într-un sac cafeniu.

– Ce cauți?

– O armă!

– Sigur nu o damigeană cu vișinată, pentru frică? Acu' cinci minute ziceai că nu folosești arme.

– Ferea!

Un fascicul laser lovi la nici un metru de ei, ciufulind pământul și umplându-i de noroi.

– Nu pistoale, blegule, alea-s pentru polițiști! Asta, explică subinspectorul Popescu și scoase ceea ce părea a fi un AKM cu un tub deasupra, în care era o substanță albastră în care se vedeau mici scântei. Asta e altceva! strigă și se așează într-un genunchi în poziția de tragere.

Respect pentru oameni și cărți

Ținti cu atenție spre nava de deasupra și începu să tragă foc după foc fascicule albastre spre ceea ce spera a fi cabina piloților. Intuiția fu corectă, ceva explodează în direcția aia și nava începu să se clatine. Imensa urâtenie, lată de aproape 50 de metri, se întoarse într-o parte și căzu în uliță. Cu un zgomot îngrozitor, se lăsă spre dreapta, distrugând o curte. Câteva găini săriră în aer cotcodăcind speriate, câinii începură să scheaune. Focul se aprinse aproape instantaneu și un fum înecăcios amestecat cu praf îi înconjură rapid. După un timp, praful se lăsă, iar nava în flăcări începu să se întrezărească. În zona cabinei, o creatură cu cap de rădașcă gemea trist. Popescu îndreptă arma spre ea și încercă să tragă. Arma țacăni în sec.

– S-a dus și asta.

Ramon Miguel îi puse mâna pe umăr și-i arătă fabrica de ciment. Din curtea ei se ridicau alte două nave similare.

– Am belit belengherul, spuse calm Țiganul.

IV

Popescu țacăni din nou pe trăgaciul armei în sec.

– Trebuie să mergem la tac-tu.

– Încarcă aia, nu mai ai?

– Asta e tot ce-am avut. Încărcătoare nu se mai fac de vreun an și nu cred că pot găsi acum ceva să mă ajute. Trebuie să mergem la tac-tu.

– Lasă-l pe bătrân în pace.

Respect pentru oameni și cărți

- Tac-tu are bucăți de navă! Și știe și ceva mai multă fizică
decât noi doi la un loc, trebuie să ne mișcăm rapid. Hai!

Se urcă apoi în mașină, urmat de un Ramon Miguel nu prea
convins.